

כמו בכל בוקר, לאחר שהתעוררתי, לקחתי את ספל הזכוכית העבה ממגש הייבוש. הנחתי אותו על השיש, שמתי סוכר וכפית של קפה שחור ושפכתי מהקומקום מים שרתחו זה עתה. לפתע נשמע קול חד של בקע. הספל התפקע בתחתיתו ובדפנות. שלושה חלקים נוצרו מהשלם. מופתע ניגבתי במהירות את הנוזל העכור שגלש מהשיש דרך הארונות אל רצפת המטבח.

אחר הצהרים, כשחזרתי מלימודי האומנות היגעים, החלטתי לא להשליך את שברי הזכוכית המונחים על השיש. ביד עדינה- זהיר וסבלני- ניקיתי, התאמתי והדבקתי את תחתית הספל לקו הדפנות. נראה שדי הצלחתי בהתאמת השברים. לאחר כמה שעות של ייבוש, הספל נראה שלם מלבד קווי השבר שנשארו חרוצים בו. תהליך חיבור שברים לשלם, נראה לפתע מעניין בעיניי. חשבתי מה יקרה עם הספל וחיבוריו לאחר שאבצע בו שברים נוספים- שברים יזומים. באמצעות צבת מיוחדת לחיתוך זכוכית שברתי שברים בספל, ולאחר ההדבקה, שברתי שוב ושוב וחוזר חלילה. התמכרתי לעניין- רציתי שלמרות החיתוכים תתרחש קירבה מרבית ומיטבית בין פזורת חלקי הזכוכית.

בחודשים הבאים, ניהלתי חיי סטודנט שיגרתים: לימודים ב"בצלאל" ותערוכות, הליכה בשכונות הציוריות ויציאות חטופות לברים עם אהובתי שלמדה כלכלה באוניברסיטה העברית. היחסים איתה עם הזמן החולף נהיו מורכבים ושקלתי אם ומתי לשתף אותה בפרויקט הספל המנותץ. לבסוף החלטתי להמשיך בכך לבדי. ניסיתי לחבר כמיטב יכולתי בין החלקים השבורים. החיבורים נעשו מסובכים. הספל בכללותו נראה משוחזר, עם חיבורים על גבי חיבורים. אך נראה פחות מושלם משהיה- כרשת של קורי עכביש- משל הזדקן ונתמלא בקמטי זקנה. מצאתי יופי בכך וכמו רכשתי בתהליך זה כישורי חיים: לא להתייאש, תמיד לתקן את מה שניתן, להמשיך ולהתמיד, ולהקפיד להיות סבלני. וגם לבחון את חברתי.

עברו ימים של היסוסים עד שהראיתי לה את הספל המושלם. אמרתי: ראי כמה נפלא איחוי השברים, לעולם אסור להתייאש. היא בחנה היטב ואמרה: נראה נפלא. אבל קפה לעולם לא תוכל לשתות מהספל. מיותר ומסוכן להחזיק בו- כדאי להשליך אותו לפח. היות ושתקתי המשיכה: אתה מסכים איתי כמובן.